

for deres Vedkommende, der undervise i disse Sag, skal staa paa Højde med de Læreres, der have andre Opgaver at udfylde i Skolens Tjeneste. Dette gælder om Gymnastikken, og det vil, naar den Tid kommer, da Haandgæring kan indføres i Skolerne efter en større Maalestok, end det hidtil har været muligt, mulig ogsaa gælde med Hensyn til den. Jeg vilde anse det for overordentlig naturligt, om man ved enhver Besættelse af den Slags Lærerposter vilde kræve en ganske lignende Læreruddannelse med en lignende videnskabelig Baggrund, med en lignende videre Horisont, som man forlanger af den, der skal være Lærer ved lærde Skoler i andre Sag. Endelig endnu et Spørgsmaal. Ved Skoleembedsøksamen er det, saa vidt jeg veed, ikke udelukket, at ogsaa Kvinder kunne aflægge Prøve. Jeg vil derfor spørge den ærede Minister, om den Tid kan antages snart at nærme sig, da man ved Ordningen af Skolevæsenet vil tænke paa, hvilke store Frugter man vil kunne høste for den lærde Skole ved at lade Kvinder, der have taget Skoleembedsøksamen, have samme Afgang til Lærerembeder ved de lærde Skoler som Mænd, der have taget denne Eksamen. Det er ikke noget helt i uprøvet. Man har i private Skoler f. Eks. jet Fysikundervisningen til Afgangseksamen for studerende ledet af Kvinder, og hvad Resultatet angaar i alle Henseender være i Stand til at maale sig med Undervisning, ledet af Mænd.

Blem: Det er med stor Interesse, jeg har hørt de to ærede foregaaende Talere (Bingel og Trier), men jeg kan nu ikke se Latinskolen og dens Lærere i det poetiske Skær som f. Eks. det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgfreds (Bingel), og heller ikke omfatte den med den Begejstring, som den ærede sidste Taler (Trier) gjorde. Jeg kan saa godt forstaa den Begrundelse, der kom frem, at de Mænd, der staa som Lærere for Ungdommen i Landet, have et overordentlig ansvarfuldt Kald, at de skulle ligesom sætte deres Stempel paa Ungdommen, og at det derfor er af saa stor Betydning, at de kunne holde deres Livslyst sundt og frisk; thi skulde de i den Grad trykkes af Næringsforger, at de ikke med Liv og Varme kunne forkynde for Ungdommen det levende Ord og iøvrigt undervise dem paa en livlig Maade, saa blive de unge saa lede og fede af det hele, at der intet godt udrettes. Det kan jeg saa godt forstaa, og det, der her gælder om disse Lærere, gælder navnlig ogsaa Højskolens og Almueskolens Lærere; men sammenligner man dem med de lærde Skolers Lærere, have de først nævnte dog ganske an-

derledes smaa Indtægter at leve af. Jeg veed imidlertid meget godt, at man ikke saa nemt kan drage en saadan Sammenligning mellem Latinskolens Lærere i de forfællelige Byer og de andre Lærere, jeg nævnte; thi Forholdene ere saa forskellige. Men naar man ser hen til de Lønninger, som Latinskolens Lærere nu have, og de Forbedringer, de have faaet siden Loven af 28de Marts 1855 udkom, er det dog ikke saa ganske ringe et Beløb, disse Tillæg og Forbedringer udgøre. Det er for Adjunkters Vedkommende paa Begyndelseslønning over 50 pCt. Lønningsloven den Gang ansatte Begyndelseslønnen til 1,000 Kroner med 200 Kroners Stigning hvert tredje Aar til 2,000 Kroner foruden Andel i Skolepenge. Der er allerede en Fordel, idet de som sagt have Lønningstillæg hvert tredje Aar, hvad der kun findes paa en af tyve forskellige Lønningslove, nemlig for Fuldmægtige i Ministeriet; ellers er det hvert femte Aar. Der have de altsaa alligevel en Fordel. Senere har man givet dem det saakaldte Sædomskrivningstillæg ved Lov af 12te Januar 1858, som atter omfattes i Pengen ved Loven af 26de Marts 1861 § 9, og disse Tillæg udgøre, naar man ser paa Statsregnskaberne for de senere Aar, omtrent 43,000 Kroner om Aaret. Disse Sædomskrivningstillæg gælde jo ikke alene for Adjunkter, men ogsaa for Overlærere og Rectorer, idet de, efter Loven af 1861 have faaet 24 pCt. af de første 600 Kroner, 20 pCt. af de næste 600 Kroner, 16 pCt. af de næste 600 Kroner og 12 pCt. af de næste 600 Kroner, som bleve fordelte til de forskellige Lærere. Dertil kommer saa Dyrtidstillægget, som de fik i 1875, som blev hævet igen, men som de atter fik i 1881, og havde til 1888, da de fik det sidste Gang. Dette Dyrtidstillæg er anslaaet til omtrent 9,000 Kroner, men saa i 1887 tog den højtærede Minister og gav dem paa den provisoriske Finanslov et ganske anseeligt nyt Tillæg, det saakaldte Stilretningstillæg, der var anslaaet paa Finansloven til omtrent 27,000 Kroner, og Statsregnskaberne udvise, det har været lidt mindre, lidt over 23,000 Kroner. Saa i 1887—88 gik Folketinget med til at give dem i Stedet derfor et fast Lønningstillæg paa 33 pCt. af de første 1,200 Kroner for Timelærere, Adjunkter og Overlærere paa yngst Gage, og 16½ pCt. af de næste 1,200 Kroner for de andre, saaledes at de dog kun fik Halvdelen, for saa vidt de ikke læste de normerede 24 Timer om Ugen. Disse sidste Lønningstillæg have ifølge Statsregnskaberne udgjort i 1887—88 45,215 Kroner, i 1888—89 45,865 og sidste Aar 46,565. Nu bortfaldt ganske vist Dyrtidstillægget, altsaa